

„Začiatkom mája chodievame pešo do Nových Sadov - do kostola. Pešo, tak ako chodievali kedysi naši starí rodičia“ - táto veta vo mne zarezonovala a začala som sa nad ňou zamýšľať - veď aj moji starí rodičia chodili pešo do Kerte. Počula som veru nejednu raz, keď sa mi ako dieťaťu na prázdninách nechcelo ísť do kostola: „my sme chodili do Kerte, kusisko chotárom pešo a veru sme museli rodičom potom hovoriť, o čom mali pán farár kázeň...“ Tak som sa rozhodla, že tento rok pôjdem aj ja. Síce predpovede nevyzerali sľubne - ale veď dedko vraveli, že chodili aj v daždi, aj v zime...

V sobotu 4.5 o deviatej bolo pred kostolom iba pár ľudí - no moje prekvapenie bolo veľké po zistení, že snáď 50 pútnikov vyrazilo už pred polhodinou - a ďalšia skupina zo Sasinkova sa pripojí cestou.

Putovanie po stopách našich predkov. Putovanie do kostola v Nových Sadoch. Moje prvé putovanie do tohto kostola.

Naši predkovia tak putovali týždeň čo týždeň - v snehu, v daždi, či páľave slnka. Podaktorí na koči, no väčšina pešo.

Toto bola krásna myšlienka, obnoviť tradíciu putovania za Božím Slovom! Hoci spočiatku - pred 10 rokmi - to bolo iba stretnutie niekoľkých generácií rodiny Rybovej, myslím si, že postupne táto tradícia prerastá do celozborovej akcie.

Príjemný deň bol umocnený krásnou kázňou pána farára. Počúvala som tie slová - akoby som ich aj ja mala zopakovať po príchode domov.... aj keď už nieto komu...

A tak aspoň touto formou ďakujem organizátorom za krásnu myšlienku, sestram z Nových Sadov za občerstvenie a všetkým zúčastneným za príjemne strávené spoločné chvíle.

A hlavne ďakujem za milosť - že Pán Boh rozprestrel nad nami ochranné krídla a napriek zlej predpovedi počasia sme pršiplášte vôbec nepotrebovali:-)

Kvetka Makýšová